

גמ"ר 1954/10 - פסקליות מחוז תל אביב פלילי נגד שרון אריאל

חבקוק

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)
גמ"ר 15-10-1954 פסקליות מחוז תל אביב פלילי נ'
חבקוק

בפני כבוד השופט אריה זרזבסקי
בענין: פסקליות מחוז תל אביב פלילי
המאשימה
נגד
שرون אריאל חבקוק
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד דני רון

גור דין

הנאשם הורשע לאחר שמיית ראיות במייחס לו בכתב האישום, בעבירה של גרם מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 יחד עם סעיפים 64 ו- 40 לפיקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961.

מעובדות כתב האישום עולה כי:

1. بتاريخ 21.7.15 בשעה 20.30 או בסמוך לכך נוהג הנאשם ברכב מסווג שברולט מ.ר. 9033532 (להלן: "הרכב") ברחוב לה גורדיה בתל אביב מכיוון מערב למזרח.
2. הכבש ברחוב לה גורדיה, בקטע הרלבנטי למסלול נסיעת הנאשם בניי שני נתיבים לכל כיוון עם קוו הפרדה רצוף המפריד בין שני המסלולים (להלן: "הכביש").
3. ברחוב לה גורדיה מול בית מס' 82 בכיוון נסיעת הנאשם מסלולי הנסעה בכביש מופרדים גם ע"י אי תנועה בניי בכתובת הנ"ל יש מעבר חציה להולכי רגל החוצה את הכביש (להלן: "מעבר חציה").
4. במעבר החציה מוצב תמרור 306 עלי ומואר, המותקן מעל מעבר החציה, והמוראה על מתן זכות קדימה להולכי רגל החוצים את הכביש לצד רמזור 707 מהbehav, כמו כן על אי התנועה הבניי מוצב תמרור 306 נוסף.

- .5. במועד ובשעה הנ"ל, הנ"ל חזה שלמה חיים ליד 1939 (להלן: "המנוח") את מעבר החזיה מצפון לדרום.
- .6. הנאשם אשר נסע בנתיב הימי בכוון מערב למזרח פגע במנוח, שצד על מעבר החזיה ובעקבות כך הועף המנוח לקדמת הכבש עם חיזית הרכב (להלן: "התאונה").
- .7. כתוצאה מההתאונה הוביל המנוח לבית החולים איכילוב כשהוא סובל מפגיעה רב מערכתית בכל חלקיו גופו ושם נפטר ביום 28.7.15.
- .8. התאונה ומותו של המנוח נגרמו כתוצאה ישירה מנהיגתו הרשלנית החמורה של הנאשם שהתבטאה במעשים ובמלחלים הבאים:
- .א. הנאשם לא שם לב לדרכו, לא ציית לתמרורים שהיו מוצבים בכוון נסיעתו. לא בלם את רכבו מבعد מועד ונרג נהור תשומת לב לח' אדם.
- .ב. הנאשם לא אפשר למנוח להשלים לחצות את מעבר החזיה, כמתחייב בחוק ולמרות שבכוון נסיעתו מוצבים רמזור 707 מהבהב ותמרור 306 המורם לו לעשות כן.
- .ג. הנאשם נהג ברכבו במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך ולמקום בו הולכי רגל חזים במעבר חזיה ו- "העיף" את המנוח למרחק של 17 מטרים מעבר החזיה.
- .ד. הנאשם לא הבחן כלל במנוח בשום שלב שלפני התאונה עד לפגיעה במנוח.

טיעוני התביעה:

התביעה הגישה הצהרות של נפגעי עבירה, וכן העידוolidיו של המנוח:

הגבי צפרירה לוגסי - תיארה את הכאב שנגרם לה כתוצאה מאובדן אביה, כמו כן, היא הגישה תצהיר אשר בו ציינה את החلل הנדול שנגרם לה כתוצאה מאובדן האב.

הגבי חמוטל חיים - העידה כי לא יכולה לשונן לילوت בעקבות האירוע, כמו כן הגישה תצהיר ובו ציינה כי את המראות הקשים של הפגיאות באביה וכי הזמן לא ריפה את הכאב.

הגבי אבישג משה - תיארה את המפגש עם אביה בבית החולים.

מר עמנואל חיים - העיד על הצער בכר שאביו לא זכה להשתתף בשמחה שהייתה לו.

בהמשך הוגש על ידי המאשימה תצהיר נגע עבירה של בן המנוח מר אלעד חיים, אשר ציין כי אביו היה צלול, ער ומפוקח בכל אשר עשה, ובגלל חוסר זהירות של נаг, נגדעו חייו של אביו בטרם עת.

לגרסת התביעה, פגע הנאשם בענישה על מנת להילחם בתאותות דרכיהם ונקיות יד קשה נגד עברייני תנועה שגרמו ברשלנות מותם לזרים.

לגרסת המאשימה, רשלנותו של הנאשם בכר שהוא בziej מרכזי בת"א באזרע מאוכלים, בעל נפח תנועה גדול של הולכי רגל, כאשר שدة הראה שלו פתוח לפחות 70 מ' קדימה, לא האט את נסיעתו לפני מעבר ח齐יה גדול מסומן ומואר. הנאשם נהג במהירות שלא התאימה לתנאי הדרך ולמקום, לא הגיב בהתקרבותו למעבר הח齐יה, אלא המשיך בנסעה שוטפת עד לרגע הפגיעה ולא אפשר למנוח להשלים את חציית הכביש בבטחה, כמתחייב בחוק. הנאשם נהג בחוסר תשומת לב לח"י אדם וכותצאה מכך לא הבין כלל במנוח עד לרגע הפגיעה.

לגרסת המאשימה, ה决心 מהחוק והן מתყין התקנות והפסיקת העקבית של בתי המשפט מדגישים את חובת הזהירות המוגברת שיש לנаг בהתקרבות למעבר ח齊יה. הלכה ידועה היא שמעבר ח齊יה הוא מקום מבטחו של הולך הרגל. הנаг חייב להאט את מהירותו נסיעתו בהתקרבות למעבר ח齊יה, לסרוק את מלאו רוחב המעבר כדי לאתר הולכי רגל החוצים או המבקשים לחצות ואף בעת הצורך, לבסוף את רכובו. כבר נפסק בע"פ **558/97 מלניק נ. מ"י, ו- בע"פ 10/8827 שטריזנט נ. מ"י**, בית המשפט העליון הדגיש כי בשני המקרים התאותות התרחשו מעבר ח齊יה בבית המשפט העליון הרחיב את חובת הזהירות המוגברת שעל הנаг להביא בחשבון גם התנהגות רשלנית ובلتוי צפואה של הולכי רגל, וכן לקחת בחשבון את האפשרות שהיא על המדרסה סמוך למעבר הח齊יה, יכול יהיה מושטר מעוני הנаг הן בשל רכב חונה, והן בשל רכבים הנוסעים לפניו, וכן מכל סיבה שהיא.

בנסיבות אלה מידת רשלנותו של הנאשם היא רשלנות ממשמעותית וחמורה.

המאשימה טוענת כי לאור הפסיקת ובשים לב לערכיהם המוגנים ומידת הפגיעה בהם, לאור רמת הרשלנות של הנאשם, מבקשת היא לקבוע מתחם ענישה הנע בין 9 חודשים של מאסר בפועל, ועד ל- 24 חודשים, פסילה בפועל של 8 עד 15 שנים.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשם 10 חודשים מאסר בפועל, 12 שנות פסילה, מאסר על תנאי, קנס ופייצוי ממשמעותי למשפחה המנוח.

טייעוני הנאשם:

בפתח טיעוני הנאשם השמייע הנאשם דברים בהם ציין כי הוא מצטער עמוק ליבו צער עמוק על שגורם למוות של המנוח, דבר שיילווה אותו עד שארית חייו. הוא מודיע לכך כי החיל שנפער גדול ממושוא, כשהדבר קרה בಗלו ו_ci הוא זה שגורם לכך - דבר שהוא לא יודע בכלל לשאת אותו.

לא עובר יום אשר אירע תאונה לא רודף אותו. עצמת הקושי אינה דועכת וכל שנוצר לנאשם הוא לבקש את סlichtת משפחת המנוח על המקהלה, תוכאותיו ועל האובדן והמחסור ועל החיל הגדול שאירע בಗלו.

בטעונים לעונש, העלה הנאשם טיעונים אשר מרביתם מוקומם בהליך הערעור. ב"כ הנאשם טען כי בתחום הענישה יש להתחשב כי אין מדובר בהולך רגל שזכה כביש במעבר הח齐יה, אלא מדובר בתאונת שאירעה בשעות הלילה בתנאי ראות לא תקינים. כמו כן, לא נקבע מה היה שדה הראיה וכי התנהלות הולך הרجل מתוישבת עם רשלנות תורמתה. תאורות הצומת מגלמת רשלנות תכנונית, שלא ניתן להפריז בחומרתה. לפיכך, מבקש ב"כ הנאשם לקבוע את מתחם העונש ההולם בין מסר לפועל בן 4 חודשים כרף תחתון לבין 8 חודשים שירותו בעבודות שירות, כרף עליון ופסילה בפועל שלא תפחota מ- 3 שנים ולא תעלה על 7 שנים וכן קנס.

דין והכרעה

לאחרונה שב וקבע בהם"ש העליון ב- **רע"פ 2996/13 טטיאנה ניאזוב ואח' נ' מ"י**, כי בהעדר נסיבות חריגות, כאשר קופחו חי אדם בנהוגה רשלנית, אין לשנות מדיניות הענישה הנוגעת של הטלת מסר בפועל. בהם"ש העליון קובע כי אף חרף הנسبות האישיות אין מקום לסתות מדיניות הענישה הנוגעת:

"**הם משקפים את הצורך במאבק בקיופח חי אדם בדרכים, המהווה, למרבba הצעיר, תופעה שכיחה במחוזותינו ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרים גרים מוות בrelsנות בגדבי תאונות דרכים או אחרות היאאתגר קשה, שכן עסוקין ככל בנאים נורטטיבים שמעדו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עלמן של שתי משפחות, בראש וראשונה וברמה עילאית משפחת הקורבן שkopדו חייו בשל רשלנות, אליה נגמר הלב, אך במרביה המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה ומאמינים אנו איפוא כי הנאים מתוישרים אף הם ... על כן התחשבות בנسبות האישיות לפטור מסר בפועל תהא במקרים חריגים וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי.**"

(פסקה כ"א לפס"ד)

החוק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין את עקרון ההלימה, עקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה. ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידה הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט' לחוק העונשין, כאשר בתוך מתחם העונש יגוזר בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן הקשורות ביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם לעבירה של גרים מוות בנהוגה רשלנית נע בין 6 חודשים מסר אשר יבוצעו בעבודות שירות ל - 3 שנים מסר ובין פסילת רישון בת 3 שנים לבין פסילה לשנים רבות לצד רכיבי ענישה נוספים הכל עפ"י הנسبות.

הכללים המנחים באשר לעבירה של גרים מוות בrelsנות נקבעו במסגרת **ע"פ 6755/09 ארץ אלמוג נ' מ"י** כאמור:

"נדמה שקיים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הרואה בעבירה של גרים תאונות דרכים

קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזר על נאש עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקול הרתעה. השני, בד"כ הנسبות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכונה פלילתית, הן בשל אופיה המיעוד של העבירה הנדרונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי,אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר אשר המליץ להימנע מהטלת מאסר בכלא ולשקל מאסר בדרך של עבודות שירות ואולם לשירות המבחן יש שיקולים אישיים ולביהם"ש יש שיקולים רחבים יותר מהם המקרים.

בית המשפט העליון בפסקה חוזרת ונשנית הורה להחמיר בעבירות של גרים מות ברשלנות.

תאונת המתרחשת לפני מעבר ח齐יה, על מעבר ח齊יה או בסמוך אליו, אינה מקינה אחריות מוחלטת על הנאשם ברכב הפוגע, אך במקרים אלה יש בעובדה זו כדי להטיל על הנאשם אחריות מוגברת. תאונה במקרה של פגיעה מצריכה בחינת התנагותו של הנג הרכב הפוגע לפי אמות מידת מיוחדות וייחודיות המחייבות אותו לצפות בתנאגות רשלנית מצדם של הולכי רגל רשלניים ולהתאים נהיגתו כך שתבטיח אפשרות עצירה ומונעת תאונה. בהקשר זה מפנה בית משפט לבג"ץ 8150/13 **إرسנטי נ' פרקליטות המדינה- המחלקה הפלילית** (6.8.14) לשם שלימות הדברים והבהירם:

"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכוגן דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על הנג המתקרב למעבר ח齊יה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעה לשטח זה, אך על השולט בכללי בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנוג בזיהירות. אחריות זו כוללת, על-פי הפסקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתפרש - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסייה ממוקדות כגון ילדים וקשישים. כלשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961: "בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נהג רכב להऐט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפואה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבי הוא, ובמיוחד במקרים אלה... (6) בהתקרבו למעבר ח齊יה". הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת. אין עסוקין באחריות קפידה. העבירה היא גרם מות ברשלנות. טרם מושמע הנאשם בעבירה כזו, על התביעה להוכיח שלשה מרכיבים: התrelsות, גרים מות, וקשר סיבתי משפטי ועובדתי ביניהם".

ה הנאשם נהג בוגוד לחובת זהירות הchèלה עליו באותה דרך. הנאשם התקרא למעבר ח齊יה בו הבחן מבעוד מועד, אך התרשל בכך שלא התאים את מהירותו נסיעתו לתנאי הדרך. על אף הראות שאפשרה למערער להבחן במנוח החוצה את הכביש, לבلوم ולמנוע את התוצאה הקטלנית.

רשלנות הנאשם הייתה רשלנות רגעית וע"פ הנسبות ניתן לסוגה כרשלנות בדרגה ביןונית.

הנאשם מחזיק ברישיון מנהיגה משנת 88' ולחובתו 56 הרשעות קודמות עם מגוון רב של הרשעות.

הנאשם טען כנגד קבילות הרשעות הקודמות בטענה של התישנות, ואולם מקובלת עלי טענות המאשימה כי בהתאם לסעיף 5 לחוק המרשם הפלילי, הוראת התישנות אינה קלה על מידע שנמסר בהתאם לסעיף 5 לחוק וכן בימה"ש רשאי להסתמך על מידע במרשם בגין עבירות שהתייחסו בשונה מעבירות שנמחקו.

כמו כן, ראה בעניין זה רע"פ 10/1808 שם נפסק כי תכליתו של הסדר התישנות אינה לאפשר הקלה בעונש של מי שהוסיף וחטא, אלא לאפשר לחוזרים בדרך ישיר להניח עברים המכובד מאחור ולהמשיך בחיהם.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נסיבותו האישיות של הנאשם, מסקיר שירות המבחן, קשייו בהתחמקות עם התאונה הטרואומטית לה גرم, עברו התעבורתי, ומנגד חומרת העבירה, התוצאה הטרגית של אובדן חי אדם, כאבה של משפחת המנוח, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורה, אשר ישולם ב- 5 תשלום חודשיים, שווים ורכופים, תשלום ראשון עד ולא יותר מיום 5.9.21.
2. פסילה על תנאי 10 חודשים לפחות 3 שנים.
3. פוסל את הנאשם מלקלבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים בגין ימי הפסילה מנהלית ושיפוטית שריצה.
4. 8 חודשים מאסר בפועל. ניתן זהה עיכוב ביצוע של 45 יום מהיום, לצורך התארגנות ולצורך מאין מוקדם.
5. מאסר על תנאי של 12 חודשים לפחות 3 שנים על עבירות המפורטת בכתב האישום.
6. פיצוי למשפחה המנוח בסך של 25,000 ₪ וזאת ב- 10 תשלום חודשיים, שווים ורכופים, תשלום ראשון עד ולא יותר מיום 5.9.21.

רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז סיון תשפ"א, 06 יוני 2021, במעמד הצדדים.

